

ZARZĄDZENIE

Dnia 22 lipca 2020 r.

Na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k. odmówić przyjęcia wniosku J. i T. M. z dnia 12 czerwca 2020 r. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2020 r., sygn. akt IV KZ 16/20, utrzymującym w mocy zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2020 r., sygn. akt IV KO 167/19 o odmowie przyjęcia osobistego wniosku J. M. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Wojewódzkiego w K. sygn. akt III Ko (...)/Odszk., zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...), sygn. akt II AKz (...), jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

W dniu 23 czerwca 2020 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek J. i T. M. z dnia 12 czerwca 2020 r. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2020 r., sygn. akt IV KZ 16/20, utrzymującym w mocy zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2020 r., sygn. akt IV KO 167/19, którym odmówiono przyjęcia osobistego wniosku J. M. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Wojewódzkiego w K., sygn. akt III Ko (...)/Odszk., zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...), sygn. akt II AKz (...) wobec nieuzupełnienia jego braków formalnych. Zawierał on również żądanie wyznaczenia na potrzeby postępowania o wznowienie obrońcy z urzędu z uwagi na trudną sytuację materialną wnioskodawców.

Wniosek o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie jest niedopuszczalny z mocy ustawy. Jak bowiem wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, nie jest możliwe wznowienie, zarówno na wniosek strony, jak i z

urzędu, samego postępowania o wznowienie, zakończonego uprzednio prawomocnym postanowieniem sądu o oddaleniu wniosku o wznowienie, stwierdzającym brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu, jak również odmawiającym przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 maja 2010 r., V KO 47/10; z dnia 8 lutego 2011 r., III KO 99/10, Lex nr 736767; z dnia 9 lipca 2013 r., II KO 17/13).

Dlatego też należało w oparciu o przepisy art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 in fine k.p.k. – stosowane w postępowaniu wznowieniowym odpowiednio (art. 545 § 1 k.p.k.) – odmówić jego przyjęcia. Tym samym bezprzedmiotowe stało się rozpoznanie zawartego w tym wniosku żądania wyznaczenia obrońcy z urzędu.

Jedynie na marginesie raz jeszcze należy zwrócić uwagę na okoliczność podniesioną w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2020 r., sygn. akt IV KZ 16/20, w którym – odczytując intencję wnioskodawcy jako dochodzenie tzw. uzupełniającego odszkodowania i zadośćuczynienia na podstawie art. 8 ustawy „lutowej” – Sąd wprost wskazał, że zbędne i nieuzasadnione jest występowanie o wznowienie wskazywanych postępowań, skoro właściwym trybem jest złożenie wniosku o zasądzenie uzupełniającego odszkodowania bezpośrednio do Sądu Okręgowego w K. , sporządzonego i podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego. Do tego Sądu należy również wystąpić z ewentualnym wnioskiem o przyznanie pełnomocnika z urzędu.

Kierując się powyższym zarządzono, jak na wstępie.

Na niniejsze zarządzenie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.

SSN Eugeniusz Wildowicz